

"Phải, tôi rất yêu"

"Nhưng cũng chính tay tôi đã giết hết cô ấy"

"Mộng Tĩnh bị anh giết hết rồi sao?"

Uyên Khanh kinh ngạc cô rụt chân về phía sau, không thể ngờ Minh Khang lại có thể ác độc đến như vậy? Anh ta lại có thể giết hại luôn cả người mình yêu? Cô gái Mộng Tĩnh ấy thật sự đáng thương

À phải thôi, con ruột của hắn mà hắn còn nhẫn tâm ra tay được thì hướng hồ chi sao lại không thể?

Đôi chân cô cứ lùi về phía sau, đột nhiên vấp phải chiếc ghế nhỏ mà trượt ngã, hắn trợn mắt nhanh tay kéo người cô lại

"Cẩn thận"

Cả hai cùng ngã dưới sàn nhà, may thay cơ thể mong manh của cô nằm trên thân xác hắn, phần đau đớn Minh Khang nhận hết, cột sống lưng của hắn có vẻ khá đau do va chạm với sàn.

Lông mày hắn cau lại, đôi tay vẫn ôm chặt cứng người cô, Nhã Uyên Khanh nhắm mắt, vừa này suýt rớt tim chứ không phải đùa, cô còn chưa hoàn hồn thì...

"Định nằm đến bao giờ"

"Mau tránh ra, phiền phức"

Uyên Khang nghe xong vội mở to đôi mắt ra nhìn, phải rồi nhỉ, cô vẫn còn nằm trên người hắn rất êm ái, còn có chút mùi thơm nhẹ phát ra.

Hơi thắc mắc sao Minh Khang lại ra tay giúp cô chứ? Đáng lẽ hắn phải mặc kệ mới đúng, hắn đang có âm mưu gì đây.

Chưa suy nghĩ xong, hắn găm thành tiếng buông tay đẩy Uyên Khanh sang một bên, đứng dậy, phủi sạch người.

"Ngu ngốc, vô dụng"

Dứt lời hắn ngoảnh mặt bỏ đi vào phòng sách, Uyên Khanh ngồi dậy, ngược lên nhìn. Đồ khốn nhà anh, ai mượn anh giúp rồi buông lời sỉ nhục tôi chứ? Cùng lắm lúc ngã tôi bị đập đầu vào cạnh bàn thôi.

Uyên Khanh hầm hực, nhanh chóng đứng lên.

Nguyên ngày hôm đó không biết hắn bị gì mà không chịu rời khỏi phòng, đến cơm tối cũng không ra ăn. Mĩ Nhu vào liền bị đuổi ra nên chả ai dám làm phiền.

10h đêm, Uyên Khanh mò mẫm xuống lấy chút nước thì nghe Mĩ Nhu nói hắn bị sốt, kiên quyết không chịu đến bệnh viện. Quái lạ vừa lúc sáng còn khỏe mạnh mà giờ đã sốt. Uyên Khanh đặt ly nước xuống bàn đi lại phòng sách.

Cô mạo gan đẩy nhẹ cánh cửa, sải bước vào bên trong, đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào phòng này, ánh sáng hơi ít, cũng có vẻ u ám.

Cô hướng ánh nhìn sang chiếc ghế lớn, cơ thể hắn đang co ro. Uyên Khanh khép cửa đi đến, Minh Khang nghe có tiếng bước chân hé mắt

“Ai cho cô vào đây, mau rút ra”

“Anh vẫn còn sức đuổi tôi à”

Uyên Khanh khoanh tay trước ngực, chằm chằm nhìn hắn, mặt nhợt nhạt, đôi môi khô ráp, toát mồ hôi trán, xem ra tình hình không ổn, phải gọi bác sĩ đến khám, kéo hắn mà về hết thì cô cũng không biết ăn nói sao với bác Cẩm.

“Đi ra ngoài...”

“Tôi bảo cô rút”

Hắn nhắc nhẹ người khàn giọng đuổi Uyên Khanh đi, chẳng qua hắn không muốn để ai nhìn thấy cảnh tượng thê thảm này.

Cô mặc kệ lời nói ấy, hơi khom lưng xuống đưa bàn tay thon mềm mại chạm lên trán hắn, cơn sốt cũng không nhẹ. Tay cô vừa động vào Minh Khang bất ngờ khẽ im lặng ánh mắt lơ lửng nhìn.

Cô rút tay.

“Để tôi gọi bác sĩ”

Định quay lưng đi ra kêu Mĩ Nhu gọi bác sĩ thì đột nhiên bị hắn giữ lại, Uyên Khanh dựng đứng người

“Có phải đối với cô, Minh Khang tôi là người có tâm địa xấu xa, tàn nhẫn ác độc đúng không Nhã Uyên Khanh?”

“Ừ”

“Cô hận tôi đến thấu xương?”

“Ừ”

“Thế sao còn giúp tôi, trong khi con cô là do tôi giết, tôi còn hại hại cô”